

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. S.**
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem
sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015 č.j. OAM-521/VL-07-ZA04-R2-2008

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

II.

Argumentace účastníků

2. V žalobě žalobce namítal, že hlavním důvodem jeho žádosti o azyl byla obava o svůj život a zdraví. Uvedl, že je Čečenec, který svou vlast opustil v roce 2003, protože měl obavu z pronásledování ze strany ruských speciálních sil a z následků tzv. krevní msty, neboť vlast žalobce (Čečensko a Kavkaz) opustil z politických důvodů. Před opuštěním vlasti žil ve městě Argun, kde působil jako člen ochranky starosty města. Účastnil se ozbrojeného incidentu (přestřelky), při němž byl zabit jeho kamarád. Opustil svou domovinu z důvodu pronásledování ozbrojené skupiny kolem T., který je v současnosti starostou města Grozného a podporovatelem režimu prezidenta Kadyrova. Později se žalobce dozvěděl, že jeden z jeho kamarádů byl zabit bratrem kamaráda zastřeleného při předmětné přestřelce. Dále žalobce namítal svoje zdravotní komplikace, konkrétně těžkou a chronifikovanou situační depresi a lehčí posttraumatický psychosyndrom, dále že v minulosti trpěl akutní hepatitidou typu C a prodělal operaci slepého střeva. Žalobce dle svého tvrzení musí užívat určitý typ léků; část z nich nelze v Čečensku sehnat ani v podobě tzv. generik. Poté, co byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí, zaslal žalovanému mj. aktualizovanou zprávu ošetřujícího psychologa a navrhl, ať žalovaný v rámci řízení věnuje pozornost i otázce asimilace žalobce do české společnosti a jeho rodinným a obdobným vazbám v České republice; současně navrhoval, aby se žalovaný přímo dotázal jeho družky a její dcery na jejich vztah k žalobci. Žalobce namítal, že po předložení nových důkazů a důkazních návrhů mu měla být opětovně dána možnost seznámit se se spisem dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Navrhovaný důkaz výsledkem družky a její dcery nesměřoval pouze k prokázání druhovského poměru, nýbrž i vztahů k dceři družky, jejíž péči žalobce 12 let zajišťoval a vnímá ji jako svou dceru; pokud žalovaný tento důkaz neprovedl, měl se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat i s touto otázkou, což však neučinil. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení možnosti udělení humanitárního azylu, resp. otázky, zda se jedná o případ zvláštního zřetele hodný. Pokud by se žalovaný skutečně řádně zabýval tím, zda je o případ zvláštního zřetele hodný, pak by dle žalobce musel žalovaný nutně věnovat svou pozornost otázkám dodržování lidských práv v Čečensku, přístupnosti lékařské péče a riziku progresu onemocnění žalobce, který by mohl v případě návratu do Čečenska spáchat i sebevraždu; to však žalovaný neučinil. Žalovaný si měl opatřit více podkladů k otázce stavu odborné zdravotnické péče v oblasti psychiatrie a psychologie v domovině žalobce. Žalovaný si měl sám opatřit další znalecký posudek nebo doplnění (aktualizaci) znaleckého posudku MUDr. Č. Žalovaný dle žalobce rezignoval na závěry Krajského soudu v Ostravě vyslovené v rozsudku ze dne 11. 1. 2013 č.j. 61 Az 79/2008-155 a náležitě nezjistil skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí dle žalobce postrádá zhodnocení jeho situace v případě nuceného návratu do Čečenska ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu jako takovému a nevyloučené možnosti sebevraždy. Žalobce s odkazem na zprávu Dánské imigrační služby z ledna 2015 namítal, že režim v Čečensku je totalitní, kdy k přiřazení všeobecného strachu stačí jen občas použít násilí. Žalobce poukázal na definiční znaky totality dle Raymonda Arona a shrnul, že míra nebezpečí, jež hrozí

žalobci, je opravdu více než reálná, a to z důvodu jejího původce. Žalovaný se dle žalobce s uvedenými skutečnostmi náležitě nevypořádal a stejně jako v případě předchozího rozhodnutí náležitě nehodnotil žalobcovu situaci v případě jeho nuceného návratu v otázce svévolného násilí. Žalovaný se podle žalobce rovněž náležitě nevypořádal s otázkou jeho zdravotního stavu a omezil se na spekulativní a nepodložená konstatování, že stav zdravotní péče v Ruské federaci nedosahuje tak špatné úrovně, že by mohla být přirovnána k mučení či nelidskému zacházení; žalobci není zřejmé, z čeho takový závěr žalovaného plyne. Žalovaný nezjistil v průběhu řízení žádnou informaci o stavu zdravotnické péče v Čečensku v oblasti psychiatrie a psychologie. Stejně tak nezjišťoval, zda léky, které má žalobce předepsány, bude možné medikovat i v Čečensku. Za „alibistickou a nemístnou“ pak žalobce označil úvahu žalovaného, podle níž možnost sebevraždy žalobce nelze z objektivních důvodů hodnotit. Žalovaný měl dle žalobce dostatek odborných zpráv a znalecký posudek, z nichž se podává, že tato hrozba je více než reálná. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, popřel oprávněnost žaloby a vyslovil s ní nesouhlas. Uvedl, že žalobce své případné zdravotní potíže může řešit na území své vlasti. Léky, které nyní užívá, nejsou v jeho vlasti dostupné, dováží mu je kamarádi ze Švýcarska; není nikterak zřejmé, proč by mu tyto léky nemohli i nadále zasílat do vlasti. Za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu pak žalovaný nepovažuje ani žalobcem tvrzený druhovský poměr. Intenzita obav z ohrožení v případě návratu do Ruské federace byla především diskreditována samotným žalobcem, neboť nebyl schopen hodnověrně stanovit podstatu svých obav, ať již ve vztahu k tzv. krevní mstě, nebo hodnověrně objasnit, na jaké své aktivity ji váže v souvislosti s ruskými speciálními silami; výpovědi, které v tomto kontextu učinil, byly zcela rozdílné a postrádaly jakoukoliv konzistenci, především nebyl schopen prokázat návaznost svých obav na akt krevní msty, neboť možnost vzniku obav datoval zcela rozdílně. Jednak ji situoval do roku 1995 (starostova nabídka ochrany), jednak do roku 2008 (nová skutečnost v opakované žádosti). Žalobce nebyl schopen ani jednotně stanovit, v jakých strukturách byl vlastně zapojen, kdo jim měl velet a jaká byla náplň jejich činnosti. Také další okolnosti, které měly jeho aktivity dokládat, postrádaly vzhledem ke své rozporuplnosti nezbytnou věrohodnost. Z provedeného řízení nelze vyvodit, že by obava žalobce mohla být oprávněná, neboť především jemu samému se nepodařilo prokázat, že mohl být v nějakých čečenských strukturách aktivně zapojen a též, že alespoň nějakým způsobem se podílel na organizaci veřejného života v Čečensku. Dle žalovaného se prokázalo, že žalobcova tvrzení zcela odporují možnosti reflexe jím osobně prožité zkušenosti. Podle názoru žalovaného lze totiž zcela nepochybně učinit závěr, že žalobcem zmiňovaná hrozba, na základě nejen nevěrohodnosti jím sdělených údajů, ale též absence logické argumentace, postrádá svou důvodovou oprávněnost, tudíž i skutečný materiální základ, z něhož by jeho obavy bylo možné opodstatnit. Ani seznámení s podklady spisu dne 30. 9. 2015 netrpí vadami, přičemž i následné doplnění žádosti a podkladů ze dne 13. 10. 2015 je náležitě odůvodněno. Další seznámení ani žalobce či právní zástupce nežádal. Ježto sám další důkazy žalovaný neprováděl, žalobci byl obsah doložených písemností z pochopitelných důvodů znám. Žalovaný závěrem podotkl, že při svém postupu neporušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Tuto vadu nelze zhojit vyjádřením žalovaného po podané žalobě. Je pravdou, že žalobce opustil svou vlast z důvodu obav o svůj život, a i z tohoto důvodu požádal v České republice o mezinárodní ochranu. Je také pravdou vyplývající z odborných vyjádření z oboru psychiatrie a psychologie a dále ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie, že žalobce trpí rozsáhlejšími psychickými obtížemi z možného návratu a jeho intelektové schopnosti jsou deteriorovány do pásma podprůměru. Pokud žalovanému bylo známo, v jaké psychické kondici se žalobce dlouhodobě nachází (tj. především otázka intelektu), pak jej měl správní orgán minimálně poučit, co je třeba z jeho strany „dotvrdit“, a popř. měl nechat aktualizovat znalecký posudek z roku 2012 a podle jeho závěrů přistupovat k žalobci. Tím, že takto správní orgán nepostupoval, porušil zásady dle §§ 2, 3 a 4 správního řádu. Žalobce setrval na svém návrhu výroku rozsudku soudu.

III.

Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 13. 7. 2003 podal žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že v Čečensku pomáhal zraněným čečenským bojovníkům a byl pronásledován ruskými vojáky, kteří k němu několikrát přišli domů a požadovali peníze; žalobce nechtěl mít nepříjemnosti, a proto jim několikrát zaplatil. Když už nadále nechtěl platit, rozhodl se v červenci 2003 odjet do České republiky, kde žil jeho bratranec. Do České republiky přijel ilegálně, neboť v červnu 2003 mu byl ruskými vojáky odebrán cestovní doklad. O udělení azylu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR. V žádosti uvedl, že v případě návratu do své vlasti se ničeho neobává, ale vrátit se nechce. Během správního řízení rovněž uvedl, že byl v Čečensku pronásledován federální bezpečnostní službou; zájem federálních vojáků zapříčinila skutečnost, že vlastnil obchod; federálními vojáky byl 3x odveden na jejich základnu, po jeho rodině bylo požadováno výkupné v částkách 2.000, 1.500 a 1.000 USD. Po zaplacení výkupného byl propuštěn. Během zadržení byl vždy zbit. Dále sdělil, že během první války obchodoval s naftou, neboť vlastnil velký pozemek. Po ustanovení Maschadovovy vlády byla tato činnost zakázána, poté dodával do Ruska benzin, který vyměňoval za potraviny. Na dotaz správního orgánu, zda byl nějakým způsobem postižen válečnou situací v Čečensku, sdělil, že byl postižen pouze psychicky a morálně, fyzicky ani ekonomicky netrpěl. Vlast opustil, protože tam vládne chaos a obával se o svůj život. Žalovaný dne 11. 12. 2003 vydal rozhodnutí pod č.j. OAM-3374/VL-10-BE01-2003, kterým žadateli azyl nebyl udělen. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004 bylo výše uvedené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení s odůvodněním, že správní orgán v souvislosti s pronásledováním jmenovaného se vůbec nevypořádal s otázkou, zda a jako v roli v této situaci hrála jeho čečenská národnost a také v případě žadatele nedostatečně zhodnotil existenci překážek vycestování. Dne 15. 12. 2004 žalobce doplnil žádost o udělení azylu. V písemném doplnění uvedl, že v letech 1994 až 1996 byl členem domobrany. Veliteli byli bratři T., přičemž I. byl žalobcův přítel. Koncem roku 1996 žalobce z domobrany vystoupil, neboť po skončení války začal mezi jednotlivými skupinami v Čečensku boj o

moc. V roce 1998 začala tzv. druhá čečenská válka a žalobcův přítel I. se projevil jako federální důstojník kontrarozvědky. Žalobce byl v roce 1998 2x zadržen federálními vojáky a umístěn do koncentračního tábora, odkud byl propuštěn po zaplacení výkupného a po slibu spolupráce. V témže roce byli partyzány zajati dva federální vojáci a federální armáda město Argun obklíčila a vydala prohlášení, že pokud nebudou propuštěni, bude město srovnáno se zemí. I. T. přinutil žalobce, aby společně s ním jel vyjednávat s čečenskými partyzány. Výsledkem bylo dosažení dohody o propuštění zadržovaných federálních vojáků. Vlivem těchto událostí se žalobce dostal mezi dva tábory, a to čečenské partyzány a federální vojáky. I. T. žalobce nutil, aby pro něj získával informace spjaté s pohybem a činností čečenských partyzánů. Žalobce se takovéto spolupráce obával, a proto se rozhodl raději skrývat. I. T. proto začal proti žalobci inscenovat různé násilné akce, pod vlivem kterých žalobce nakonec spolupráci podepsal. I. žalobci odebral osobní doklady, cestovní a vnitřní pas, čímž se snažil mu zabránit vycestovat ze země. Pod vlivem těchto okolností se žalobce rozhodl odjet z Čečenska. V doplňujícím pohovoru dne 25. 4. 2005 žalobce uvedl, že jeho potíže začaly v roce 1998 nebo 1999, kdy I. T., který se přidal na ruskou stranu, požadoval po žalobci, aby se k nim připojil a působil jako informátor. V roce 1999 byl navštíven I. T., který přišel v doprovodu dalších lidí, kteří měli na obličejích masky. Žalobce byl opět dotazován, zda je rozhodnut s nimi spolupracovat, a během rozhovoru došlo k bitce, při které mu tito lidé zlomili nos, čelist a rozbili mu hlavu, poté ho svázali a odvezli do Chankaly, kde byl hozen do jámy, ve které zůstal asi dvě noci, poté ho osvobodil spolužák a odvezl domů. V březnu roku 2003 mu bylo vyhrožováno, že když nebude spolupracovat, může se jemu a jeho příbuzným něco stát. Proto žalobce souhlasil, přičemž mu byly odebrány osobní doklady. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2005 č.j. OAM-3374/VL-10-ZA07-2003 žalobci nebyl udělen azyl. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2006 č.j. 1 Az 3/2006-59.

6. Žalobce dne 10. 7. 2008 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že vlast opustil asi v květnu 2003 z politických a vojenských důvodů. Pracoval v ochrance starosty ve městě Argun. Během práce došlo k přestřelce a jeden jeho kamarád byl zastřelen. Když skončila válka, z práce odešel. Byl tam pak pronásledován, aby spolupracoval se skupinou T., což odmítl. Nechtěl s nimi spolupracovat, tak radši odjel. Dozvěděl se, že před měsícem zabili dalšího jeho kamaráda. Byl pronásledován ze strany T. I., který je nyní starostou Argunu. Žalobci hrozila smrt. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 1. 2013 č.j. 61 Az 79/2018-155 rozhodnutí žalovaného zrušil v rozsahu neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 14, 14a a 14b zákona o azylu a zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného v části o neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 a 13 zákona o azylu. Ke kasační stížnosti byl tento rozsudek částečně (především ve výroku o částečném zamítnutí žaloby) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013 č.j. 1 Azs 2/2013-29 a věc byla v částečném rozsahu vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě v novém rozsudku ze dne 22. 5. 2014 č.j. 61 Az 79/2008-207 ve znění opravného usnesení ze dne 27. 5. 2014 č.j. 61 Az 79/2008-214 žalobu v části výroku proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 a 13 zákona o azylu opět zamítl jako nedůvodnou; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014 č.j. 1 Azs 93/2014-28.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

7. Při pohovoru před žalovaným dne 14. 5. 2015 žalobce mimo jiné uvedl, že kromě toho, že se mu stále zhoršuje zdravotní stav, nemůže ke svému případu nic dalšího dodat. Prodělal žloutenku, bolí ho záda a nohy, špatně se mu dýchá, má deprese. Na otázku, co konkrétně mu hrozí v případě návratu do Ruské federace, odpověděl, že tam by ho zabili. Nechce o tom mluvit, jestli to bude třeba, může to doma napsat. Všechno sepíše a donese, přinese veškeré materiály, které má. Už je tady 12 let, nechce na nic myslet, na minulost, je mu z toho špatně, necítí se dobře. Neví, kam by se v Rusku vracel, byl by z něj bezdomovec, nikoho a nic tam nemá. Neví, kam by se eventuálně mohl vrátit, nemá nad čím přemýšlet, nic nechce říci. Na otázku „Když jste v roce 2003 odjížděl z Ruské federace, kde jste v té době žil?“ odpověděl: „Ještě jednou říkám, nechci na nic vzpomínat, donesu vše, co mám. Všechno také již máte, nechci na to vzpomínat.“ Obdobně odpověděl na otázku, zda může potvrdit, že žil v Argunu. Dále uvedl, že nic se nezměnilo ani nezmění. „Sami to vidíte, tu agresi z Ruska. Zeptejte se celého světa, kohokoliv. Každý to ví, že agrese pochází z Ruska. Sami se bojíte, a proto jste s Ruskem zadobře.“ Při pohovoru dále sdělil, že jeho názor nikomu nepomůže, nic nepřinese, nechává si ho pro sebe. Kdyby se doma objevil s vousy, s bradou, hned by ho obvinili z extremismu, pověsili by ho. Doma si nemůžou dělat ani legraci po telefonu. Hned přijede zvláštní komando a odvede je. Ani v Česku nebo jinde ve světě si Čečenci nedovolí dělat legraci z Kadyrova, čečenského prezidenta. Je to nebezpečné, všichni z toho mají strach. Na dotaz, z jakých finančních prostředků žije v České republice, žalobce odpověděl, že chodí na brigády, příležitostná zaměstnání. Přijíždějí kamarádi, známí, přispějí mu, co kdo může. Ale pořádnou práci nemůže najít, všichni chtějí alespoň půlroční vízum. Doplnil, že zde asi jedenáct let žije s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, žijí spolu v jednom bytě. Na dotaz, zda chce závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti, a zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, reagoval následovně: „Mám jednu velkou prosbu, abyste posoudili můj případ s pochopením a udělili mi humanitární azyl. Potřebuji pořádné doklady. Jestli věříte v Boha, dejte mi nějaké dokumenty. Dnes vám doložím lékařské zprávy, které tu s sebou mám. Ještě chci říci, že od jejích sedmi let vychovávám dceru mé přítelkyně, nyní má 19 let. Beru ji jako svou dceru. Dále bych chtěl říci, že pravidelně navštěvuji psychiatra. Léky, které mám, nejsou v Rusku k sehnání, dovážejí mi je známí ze zahraničí. V Rusku nejsou ani náhrady za tyto léky....“ Žalobce v průběhu správního řízení předložil žalovanému značné množství lékařských zpráv. Podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se právní zástupkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a byla jí stanovena lhůta pro jejich doplnění do 6. 10. 2015. Dne 13. 10. 2015 bylo žalovanému doručeno podání žalobce, v němž navrhl výslech své družky a její dcery a současně přiložil vyjádření klinického psychologa a dohodu o provedení práce. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2015 č.j. OAM-521/VL-07-ZA04-R2-2008 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 14, 14a a 14b zákona o azylu.

IV.

Právní posouzení

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili.

9. Soud posoudil předmětnou věc takto:
10. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem "případ hodný zvláštního zřetele", jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS).... Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, "smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu - sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
12. Žalovaný se na s. 5-6 napadeného rozhodnutí podrobně věnoval žalobcovu zdravotnímu stavu a s odkazem na dokumenty založené ve správním spise uvedl, že k posouzení aktuálního zdravotního stavu žalobce si žalovaný nechal zpracovat vyjádření z F. n. v M. (léčba hepatitidy C) a z T. n. (zánět slepého střeva). Dle vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. K. z F. n. v M. je žalobce stran infekční hepatitidy C zhojen, lze na něj pohlížet jako na zdravého jedince; byla mu doporučena kontrola jaterních testů cca za rok, jinak není nutná žádná speciální zdravotní péče, doporučeno dodržování racionální životosprávy. MUDr. V. z T. n. se ve svém vyjádření podrobně věnoval průběhu léčby zánětu slepého střeva, kterou žalobce podstoupil. Samotná léčba včetně odstranění pooperačních komplikací proběhla standardním způsobem; vzhledem k charakteru proběhlého onemocnění i doporučeného dovyšetření lze předpokládat, že žalobci bude v zemi jeho původu poskytnuta adekvátní lékařská péče srovnatelná s péčí, která by byla v obdobném případě poskytnuta pacientovi z České republiky. Dále žalovaný uvedl, že z žalobcem doložených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobce podstupoval na území České republiky další akutní léčbu, která by svou povahou byla vázána právě na území České republiky. Doložené lékařské zprávy pokrývající několik minulých let hovoří pouze o v té době aktuálních žalobcových potížích, které si však nijak nevyžádaly jeho dlouhodobou léčbu. Ani žalobcem prezentované psychické potíže žalovaný nepovažoval za okolnost hodnou zvláštního zřetele. K posudku vypracovanému MUDr. Č. žalovaný odkázal na závěr tohoto znalce, že se u žalobce jedná o těžkou situační depresi u lehčího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

organického psychosyndromu posttraumatického, nicméně nelze vyloučit, že se jedná o důsledek neurolyues – nervová forma syfilis; znalec uzavřel, že mu nepřísluší posuzovat pravdivost sdělení žalobce, bere je jako fakt. V případě, že by se mu nic neudálo, jednalo by se v žalobcově případě o persekuci blud nebo účelové lhaní a v tom případě jsou diagnostické závěry posudku zmatečné. Žalobce dále dochází do psychologické ordinace PhDr. P., CSc., jenž ve svých vyjádřeních konstantně od roku 2011 uvádí, že u žalobce přetrvávají depresivní nálady spojené s dosud nevyřešenou žádostí o azyl, v případě návratu do vlasti se obává zabití; uzavírá, že žalobce trpí úzkostně depresivní poruchou a sníženou odolností na stresovou zátěž. Podle žalovaného z vyjádření psychologa nelze vysledovat žádný vývoj žalobcova psychického stavu. Žalovaný podotkl, že nejistota z možného výsledku doprovází každé řízení vedené v určité věci, samozřejmě i řízení o udělení mezinárodní ochrany. Každý žadatel odlišně prožívá toto očekávání, je připraven na možné negativní rozhodnutí, na možnost zamítnutí své žádosti. Jde o subjektivní prožitky, které lze jen těžce dopředu předpokládat, ne každý je schopen se na ně adekvátně připravit, nicméně není možné důvod hodný zvláštního zřetele vedoucí k udělení mezinárodní ochrany formou azylu spatřovat v subjektivním prožívání možného negativního výsledku žádosti o udělení mezinárodní ochrany; takový postup by zcela popřel smysl humanitárního aspektu možnosti udělit azyl. Podle žalovaného žalobce v případě návratu do vlasti není jakkoliv fatálně ohrožen na životě, ať již z jakéhokoliv důvodu. Za důvod hodný zvláštního zřetele pak žalobce nepovažoval ani druhovský poměr s občankou Ukrajiny. Žalovaný doplnil, že žalobci nic objektivně nebrání, aby k legálnímu setrvání na území České republiky, a tudíž i k další realizaci druhovského poměru, využil institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a uzavřel, že žalobce je zletilou, plně svéprávnou osobou, která je schopna si zajišťovat své životní potřeby, což například dokládá i jím doložená pracovní smlouva (resp. dohoda o provedení práce, pozn. soudu). Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

13. Městský soud v Praze dále poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č.j. 2 Azs 141/2018-22: *„Nejvyšší správní soud pouze závěrem uvádí, že se nebudá odchýlit od své konstantní judikatury, která setrvale stojí na stanovisku, že pouze rodinné, ekonomické a sociální vazby žadatele nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pokud jde o humanitární azyl, Nejvyšší správní soud setrává také na svém závěru, že na jeho udělení neexistuje právní nárok, a pouze skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), a tedy pouze polemizuje se závěry žalovaného a městského soudu, nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání ani nezákonnost napadeného rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 – 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).“* Žalobcem tvrzená míra integrace v České republice či dopad do jeho soukromého a rodinného života tak nemohou samy o sobě představovat důvod pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný se pak otázkou, zda žalobci udělit humanitární azyl, zabýval dostatečně podrobně, a rovněž vymezil některé okruhy případů, které by mohly být považovány za

zvláštního zřetele hodné (např. že by došlo k tak zásadní změně zdravotního stavu cizince, že by z důvodu probíhající specializované léčby byl jeho trvalý pobyt na území České republiky nezbytný), současně však podotkl a řádně odůvodnil, že to případ žalobce rozhodně není. Z uvedených důvodů nemůže obstát námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vznesl spolu s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 9/2014-95.

14. V § 14a zákona o azylu je stanoveno: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
15. Soud se ztotožňuje s žalovaným, který na s. 7 napadeného rozhodnutí poznamenal, že žalobce neuvedl ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak v posuzovaném případě zjevně nebyl naplněn.
16. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný na s. 7-8 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcova sdělení o potížích, které mu údajně měly během jeho pobytu v Ruské federaci vzniknout a které měly být základem jeho obav v případě návratu, považuje za nevěrohodná. Žalovaný konstatoval: „Žadatel uvedl, že v případě návratu se obává „všech“, neboť by mohl být zabit. Z jeho výpovědi lze vysoudit, že podstatou nyní jím uváděných obav je především jednání ze strany rodinných příslušníků kamaráda, který byl omylem zabit v přestřelce v roce 1995 a které se žadatel jako člen ochranky zúčastnil. Dále se obává jednání ruských speciálních sil v souvislosti se svým působením v Čečensku. Podle názoru správního orgánu žadatelova intenzita obav z ohrožení v případě jeho návratu do Ruské federace byla především diskreditována jím samým, neboť nebyl schopen hodnověrně stanovit podstatu svých obav, ať již ve vztahu k tzv. krevní mstě, nebo hodnověrně objasnit, na jaké své aktivity ji váže v souvislosti s ruskými speciálními silami (správní orgán odkazuje na žadatelova tvrzení a jejich posouzení v předchozí žádosti). Výpovědi, které žadatel v tomto kontextu učinil, byly totiž zcela rozdílné a postrádaly jakoukoli konzistenci. Především nebyl schopen přesvědčivě prokázat návaznost svých obav na akt krevní msty, neboť možnost vzniku obav dával zcela rozdílně. Jednak ji situoval do roku 1995 (starostova nabídka ochrany) a také do roku 2008 (nová skutečnost v opakované žádosti). Jmenovaný nebyl ani schopen jednotně stanovit, v jakých strukturách byl vlastně zapojen, kdo jím měl velet a jaká byla náplň jejich činnosti. Také další okolnosti, které měly jeho aktivity dokládat, postrádaly vzhledem ke své rozporuplnosti nezbytnou věrohodnost. Správní orgán zastává názor, že míra opodstatněnosti obav je bezesporu dána faktičností možného ohrožení. Aby hrozba byla skutečná, je třeba též, aby žadatel prokázal její oprávněnost, jak bylo mj. konstatováno v rozsudku Evropského soudu ve věci H. L. R. proti Francii (1997). Z provedeného správního řízení však nelze vyvodit, že by žadatelova obava mohla být oprávněná, neboť

především jemu samému se nepodařilo prokázat, že mohl být v nějakých čečenských strukturách aktivně zapojen a též, že alespoň nějakým způsobem se podílel na organizaci veřejného života v Čečensku. Prokázalo se však, že jeho tvrzení zcela odporují možnosti reflexe jím osobně prožité zkušenosti. Podle názoru správního orgánu lze totiž zcela nepochybně učinit závěr, že žadatelem zmiňovaná hrozba, na základě nejen nevěrohodnosti jím sdělených údajů, ale též absencí logické argumentace, postrádá svou důvodovou oprávněnost, tudíž i skutečný materiální základ, z něhož by jeho obavy bylo možné opodstatnit. Ani z dalších žadatelových tvrzení, která se týkala období po roce 1996, začátku druhého čečensko-ruského konfliktu, nelze v žádném případě vyvodit, že na území, které s konfliktem souviselo, by konal způsobem, který by mohl vyvolat jednání zaměřené vůči jeho osobě ve smyslu jím tvrzených postihů či podobně motivovaných hrozeb. Tudíž nelze potom opodstatněně dovodit, že v případě návratu by se mohl obávat negativního jednání, neboť skutečnosti, které by je mohly vyvolat, se během jeho dosavadního života v Čečensku (do roku 2003) nikdy nevyskytly.“

17. Městský soud v Praze se s uvedeným hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a doplňuje, že i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 10. 9. 2014 č.j. 1 Azs 93/2014-28 dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi: *„Jak správně dovodil krajský soud, v úvahu by v případě stěžovatele přicházelo udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování soukromými osobami, dospěl však k zamítavému rozhodnutí, neboť vyhodnotil tvrzení stěžovatele jako nevěrohodné. Rozpory ve výpovědích stěžovatele krajský soud spatřuje v tom, že stěžovatel uplatnil jako důvod k poskytnutí mezinárodní ochrany hrozbu krevní msty až v nyní probíhajícím řízení. Stěžovatel uvedl, že se o zabití svého kolegy z ochranky dozvěděl až v průběhu roku 2008, musel však o něm vědět dříve, neboť již před tím vypověděl o nabídce starosty na ochranu před krevní mstou. V rámci své první žádosti o udělení azylu se o této hrozbě nezmiňoval. Další rozpory ve výpovědích se podle názoru krajského soudu týkají jeho působení v orgánech tzv. domobrany, o které se zmínil při pohovoru dne 15. 12. 2004, ačkoli při pohovoru dne 9. 9. 2003 se o těchto útvarech vůbec nezmiňoval. Při pohovoru dne 25. 4. 2005 uváděl, že domobranu založili se souhlasem starosty Argunu. Domobrana měla dohlížet na pořádek ve městě, doprovázela federálních vojáků při tzv. záčistkách. Naopak v dalším pohovoru dne 19. 8. 2008 uvedl, že byl velitelem ochranky, která měla pracovat pro starostu města Argunu M. T. a že byl po návratu do Argunu přemlouván ke spolupráci s příslibem ochrany před krevní mstou. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že v dříve vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uváděl, že se ujal dvou zraněných čečenských bojovníků, které ošetřoval, z tohoto důvodu však pronásledován nebyl. Příslušníci ruských vojsk (a nebo federální bezpečnostní služba) po něm chtěli peníze, kvůli výkupnému byl třikrát zajat. Tyto skutečnosti v nyní projednávané věci stěžovatel nikterak nezmiňuje.... Z citovaného textu příručky vyplývají hlavní pravidla vedení pohovoru se žadatelem a vyhodnocení jejich výsledků. Jde o rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a posuzovatele, uložení povinnosti posuzovateli, aby žadatele k doložení jeho tvrzení vedl a sám získal informace jemu dostupné. Dále platí zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“, tedy pravidlo, že pokud se nějakou skutečnost či okolnost nepodařilo v průběhu řízení přes veškerou (oboustrannou) snahu dokázat či vyvrátit, měla by být brána za pravdivou. To ovšem pouze za podmínky, že žadatel a jeho výpovědi budou shledány obecně věrohodnými. Jak správně uzavírá krajský soud v napadeném rozhodnutí, skutečnosti, které stěžovatel uváděl ve vedených pohovorech, okolnosti, které formuloval v podáních adresovaných správním orgánům i soudu jsou rozporné, nekonzistentní, obsahují značné množství vzájemně si odporujících údajů. Závěr soudu, že výpověď stěžovatele je nevěrohodná, je správný.“ Z uvedených důvodů je zřejmé, že žalobcovu výpověď nelze hodnotit jako věrohodnou (tento závěr ostatně žádným relevantním způsobem*

nezpochybnil ani žalobce ve své žalobě; dle závěru soudu se jedná o rozpory a nevěrohodnost natolik zásadní, že je nelze ospravedlnit ani případným nižším intelektem, jak žalobce namítal v replice k vyjádření žalovaného; břemeno tvrzení pak stíhalo žalobce, jemuž žalovaný poskytl dostatečný prostor pro vyličení svých případných obav z návratu do vlasti; není proto pochybením, že žalovaný nepoučil žalobce, co měl „dotvrdit“, jak žalobce naznačoval v téže replice), pročez žalobcovy námitky o jeho obavách z návratu do vlasti z důvodu obav z krevní msty a dalších nebezpečí nemohou obstát. Stejně tak nelze přitakat žalobcovým námitkám o tom, že v Čečensku má být totalita a že žalobci tam hrozí (blíže nespecifikované) nebezpečí; žalovaný se situací v zemi původu žalobce zabýval dostatečně. K tomu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49: *„Nejvyšší správní soud nepovažuje za objektivní ani vybrocené emotivní vyličení poměrů v Dagestánu či Čečensku, k níž se stěžovatel v kasační stížnosti uchyluje. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení z 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva (srov. cit. usnesení).“* Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je *„nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“*. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá a žádnou takovou věrohodnou skutečnost ostatně v žalobě neuvedl ani žalobce, který uváděl pouze velmi obecná tvrzení o situaci v zemi původu.

18. Co se týče úrovně zdravotní, resp. psychiatrické péče v Ruské federaci, tuto soud považuje za dobrou, což ostatně vyplývá i z konstantní judikatury, srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 7 Azs 279/2015-32: *„Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, pak uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS) i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poskytování zdravotní péče v Rusku se však této úrovni zdaleka neblíží. Uváděl-li stěžovatel, že trpí závažnými psychickými problémy, pak podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 12. 2012, č. j. 125348/2012-LPTP, psychiatrická léčba je v Ruské federaci „na relativně slušné úrovni, i když lze konstatovat, že nedosahuje úrovně nejvyspělejších zemí Evropy a Ameriky (tento rozdíl se týká technického vybavení a nikoliv odborné úrovně lékařského personálu). Ve státních zařízeních tohoto typu je léčba bezplatná“*. Z výše uvedeného tak nelze dovodit, že by v Rusku nebyla stěžovateli poskytnuta dostatečná úroveň zdravotní péče. Žalobce pak nepřednesl žádné konkrétní tvrzení, z něhož by vyplývaly opačné závěry. Byť psychiatrická péče v Ruské federaci z hlediska technického vybavení nedosahuje úrovně nejvyspělejších zemí Evropy a

Ameriky, její úroveň je slušná a rozhodně není natolik nízká, že by žalobci v tomto ohledu mohlo hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se pak přístupem žalobce ke zdravotní péči na území Ruské federace zabýval dostatečně na s. 8-9 svého rozhodnutí. Jak potom žalovaný správně připomněl na s. 8 napadeného rozhodnutí, léky žalobci do České republiky (dle vlastní výpovědi žalobce) zasílají kamarádi ze Švýcarska, tudíž lze racionálně předpokládat, že v případě potřeby mu je mohou zasílat do jakékoliv jiné země; proto nelze souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaný měl zkoumat, jaký bude mít žalobce v zemi původu přístup k medikamentům. Námitky ohledně možné sebevraždy žalobce pak soud považuje za ryze spekulativní, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by toto nebezpečí skutečně reálně hrozilo. V žalobcem odkazovaném znaleckém posudku MUDr. Č. ze dne 19. 9. 2012 je pak mimo jiné uvedeno: *„Znalci nepřísluší posuzovat reálnost rizika ani pravdivost sdělení posuzovaného, které není nikde v předložené dokumentaci popřeno, a proto je bere jako fakt. V případě, že by se nic podobného neudálo, pak by se mohlo jednat o persekucní blud nebo o účelové lhaní a v tom případě jsou diagnostické závěry tohoto posudku zmatečné.“* S ohledem na tento závěr a dosavadní nevěrohodnost žalobcových výpovědí soud nepřikládá uvedenému znaleckému posudku velkou váhu. Podstatné rovněž je, že během řízení bylo doloženo značné množství aktuálnějších lékařských zpráv, z nichž vyplývá, že žalobce není ohrožen na životě. Jak potom plyne ze shora uvedeného, psychiatrická péče v Ruské federaci je na slušné úrovni, pročez žalobci v tomto ohledu nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný tedy v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a nepochybil, jestliže nežádal doplnění uvedeného znaleckého posudku, jak namítal žalobce. Z uvedených důvodů soud považuje i tento okruh žalobních námitek za nedůvodný.

19. Městský soud v Praze v případě žalobce nepovažuje za naplněný ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. K tomu žalovaný na s. 9-10 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že na území Ruské federace, tedy státu, jehož je žalobce občanem, neprobíhá žádný takový mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, z důvodu kterého by v případě žalobce mohlo dojít k vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalovaný připustil, že v ruském Předkavkazsku, zejména Dagestánu, dochází ke střetům mezi islámskými povstalci a bezpečnostními složkami. Je samozřejmé, že terorismus a činy nezákonných ozbrojených skupin považují ruské státní orgány za závažnou hrozbu. Není pochyb o tom, že každý stát má nejen právo, ale i povinnost bojovat proti těmto jevům. Tyto operace ruských státních orgánů dle žalovaného nelze rozhodně považovat za vnitřní či dokonce mezinárodní ozbrojený konflikt, při kterém by bez ohledu na své osobní okolnosti každý, kdo by se vrátil do předmětné země nebo její části, by byl ohrožen již na základě pouhé přítomnosti na území této země či regionu. Žalovaný s odkazem na zprávy ve správním spise uvedl, že masové porušování lidských práv jako to, které probíhalo v Čečensku v letech 1995-1997, již v Čečensku neprobíhá. V Čečensku není žádné viditelné šikanování ze strany čečenské policie nebo ruských vojáků, ale je obtížné vyhodnotit, co se děje pod povrchem. Je jasné, že každý musí akceptovat nezpochybňovanou autoritu prezidenta. Analytik organizace ICG v Moskvě uvedl, že mezi povstalci a čečenskými nebo ruskými silami již neprobíhají žádné velké bitvy. Poslední významný útok povstalců byl v roce 2010, když členové militantních skupin zaútočili na Kadyrovovu rodnou vesnici Centeroj; poslední největší střet proběhl v okrese Šatoj dne 29. června 2013. V případě neochoty k návratu do místa posledního trvalého pobytu žalobci nic objektivně nebrání v možnosti přestěhování se na jiné místo v rámci Ruské federace, přičemž tímto místem rozhodně nemusí být území Čečenska.

Městský soud v Praze s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí plně souzní a poukazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49, podle něhož Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv; lze tedy očekávat určitý standard těchto práv; Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Současně lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na jeho usnesení ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36: „*Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, „[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59).*“ Pokud by se tedy žalobce v Čečensku cítil ohrožen, jistě může využít vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce není naplněn ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.

20. K důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu a žalobcovým námitkám ohledně zásahu do soukromého a rodinného života Městský soud v Praze konstatuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“ Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41). Napadeným rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, nedošlo však k jeho správnímu vyhoštění. Po vycestování z České republiky tak žalobce může žádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
21. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: „*Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina věst*

svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“

22. Soud tedy uzavřel, že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života není nepřiměřený, neboť žalobce jednak po vycestování do země původu může jako kterýkoliv jiný cizinec žádat o odpovídající pobytové oprávnění, jednak žalobce, jeho družka a její dcera mohou svůj soukromý a rodinný život vést i mimo území České republiky. Provádění žalobcem navržených důkazů výsledkem jeho družky a její dcery by pak bylo nadbytečné, neboť by to na shora uvedených závěrech nezměnilo ničeho. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže neprovedl tyto žalobcem navržené důkazy. Zásah do soukromého a rodinného života žalobců neudělením mezinárodní ochrany tedy nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
23. Co se týče žalobcovy námitky ohledně seznámení s podklady rozhodnutí, soud konstatuje, že žalobce byl předvolán k seznámení s poklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 22. 9. 2015. Podle protokolu o seznámení s poklady rozhodnutí se právní zástupkyně žalobce seznámila s podklady a uvedla, že se k nim vyjádří v žalovaném stanovené lhůtě do 6. 10. 2015. Dne 13. 10. 2015 pak bylo žalovanému doručeno podání, v němž žalobce navrhl provedení výsledku své družky a její dcery a k němuž přiložil vyjádření PhDr. P., CSc. a dohodu o provedení práce ze dne 30. 7. 2015. Žalovaný pak žádné další podklady pro vydání rozhodnutí neshromáždil a vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2015.
24. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
25. Soud uvádí, že účel a smysl daného ustanovení byl naplněn, neboť žalobce (resp. jeho právní zástupkyně) byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a měl možnost se k nim vyjádřit. Není účelné, aby žalovaný opětovně vyrozumíval žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, jestliže od posledního seznámení s podklady rozhodnutí byl spisový materiál rozšířen toliko o žalobcem předložené dokumenty, s jejichž obsahem je žalobce zjevně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit ihned (což ostatně žalobce učinil právě v podání doručeném žalovanému dne 13. 10. 2015). Za přijetí žalobcovy argumentace by pak fakticky bylo možné protahovat řízení tzv. „donekonečna“, což jistě není žádoucí a zákonodárcem předvídaný stav. Nebylo pak ani povinností žalovaného vyslovit, že žalobcem (v podání doručeném žalovanému dne 13. 10. 2015) navržený důkaz výsledkem jeho družky a její dcery (jež žalovaný i soud považuje za nadbytečný, viz výše) proveden nebude, a opětovně žalobce vyzvat dle § 36 odst. 3 správního řádu, jak naznačoval žalobce, poněvadž povinnost správního orgánu takto postupovat ze zákona nevyplývá. K tomu lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016 č.j. 4 Azs 217/2016-40: *„Pokud jde o námitku, že žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil stěžovateli vyjádřit se k podkladům řízení, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem tohoto ustanovení správního řádu „poskytnout účastníkovi správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,“ a „možnost vznést výhrady k podkladům“ shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je tak posuzováno s ohledem na jeho smysl, nikoliv formalisticky (viz rozsudky ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

A 15/2000 - 63, č. 186/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, č. 958/2006 Sb. NSS).“ S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že smysl ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byl zcela naplněn, a tudíž žalovaný nepochybil, jestliže nevyrozumíval opětovně žalobce o možnost seznámit se s poklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

26. Závěrem soud uvádí, že žalovaný nepostupoval v rozporu ani s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2013 č.j. 61 Az 79/2018-155. Tímto rozsudkem bylo žalovanému uloženo zhodnotit žalobcovu situaci v případě jeho nuceného návratu do Čechenska ve vztahu k ohrožení jeho zdravotního stavu a k možnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Těmito otázkami se žalovaný řádně zabýval, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu a na základě něho přijal odpovídající právní závěry, které řádně odůvodnil (proto není důvodná námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a o jeho nedostatečném odůvodnění). Ani tato žalobní námitka tak nemůže obstát.

V.

Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.